

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

ΓΟΥΩΛΤ ΓΟΥ-Ι-ΤΜΑΝ (1819 - 1892)

Σπίδες απ' τὸν τροχὸ

Ἐκεὶ ποὺ τὸ ἀστομάτητο πλῆθος τῆς πόλης κινεῖται ὅλη μέρα,
'Αποτραβηγμένοι ἐνόνομα σὲ μιά ὀμάδα παιδιῶν ποὺ κοιτᾶνε, σταματᾶω παρᾶμερα κοντὰ τους.

Κοντὰ στὴν κόχη πρὸς τὴν ἄκρη τῆς πλακόστρωσης,

Ἐνας τροχίτζης δουλεύει στὸν τροχὸ του τρῶχίζοντας ἓνα μεγάλο μαχαίρι,

Σκυφτὸς ἀποπᾶνω τὸ κρατᾶει προσεκτικὰ στὸν τροχὸ, μὲ τὸ πέλμα καὶ τὸ γόλατο,

Μὲ μετρημένο σηκωπᾶττημα τὸν γυρνᾶει ζωηρὰ, καθὼς πῆζει μ' ἑλαφρὸ μὰ σίγουρο χέρι,

Ἐμπρὸς κυλᾶνε τότε σὲ πλουσίους λίδακες, Σπίδες απ' τὸν τροχὸ.

Ἡ σκηνὴ καὶ ὄλα τῆς, πῶς μ' ἀρπάζουν καὶ μ' ἀγγίζουν,

Ὅ θλιμμένοι μὲ τ' ὀξὺ πηγοῦνι γέρος μὲ φθαγμένα ρούχα καὶ πλατὺ δέσμα ἀπὸ ὄμο σ' ὄμο,

Ἐγὼ διαχτυκὸς καὶ ρευστὸς, φάντασμα ποὺ πλέει παρᾶξένα, τώρα ἐδῶ ἀπορροφημένος καὶ σταματημένος,

Ἡ ὀμάδα, (ἓνα ἀνέγνωιστο σημεῖο βαλμένο σὲ πλατὺ περιγυρὸ)

Τὰ προσεκτικὰ, ἦσχα παιδιά, ἡ ἐπιδεικτικὴ, περήφανη, ἀνήσυχη ταπεινότητα τῶν δρόμων,

Τὸ χαμηλὸ θραχνὸ γουργούρισμα τῆς στροβιζόμενης πέτρας, ἡ ἑλαφρὰ πειραμένη λάμα,

Ποὺ σκορπᾶει, ρίχνει, πετᾶει πλάγια, σὲ μικρὸς μπόρες χρυσοῦ,

Σπίδες απ' τὸν τροχὸ.

ΕΜΙΛΥ ΝΤΙΚΙΝΣΟΝ (1830 - 1886)

Ἔπεσε τόσο χαμηλὰ μπροστά μου

Ἔπεσε τόσο χαμηλὰ μπροστά μου

Ποὺ τ' ἄκουσα νὰ χτυπᾶει χάμω

Καὶ νὰ κομματιάξεται πάνω στὶς πέτρες

Τοῦ πνθμένα τῆς ψυχῆς μου.

Κι ὅμως ξόρκισε τὴ μοίρα ποὺ θρυμματίσει, πὸ λίγο

Ἀπ' ὄσο ὄνειδισα ἐγὼ τὸν ἑαυτὸ μου

Ποὺ φιλοξένησε ἐπάργυρα σκευή

Πάνω στ' ἀργυρὸ μου ράφι.

(ΟΣΤΡΑΚΟ 1)

ΤΡΑΜΠΛ ΣΤΙΚΝΕ-Υ (1874 - 1904)

Δραματικὸ ἀπόσπασμα

Κύριε, πὲς ὄχι πᾶ.

Μέσα μου εἶναι σὸν

Ἡ πράσινη καὶ ἀναρριχώμενη ὄραση μᾶς γὰ

Νὰ ἔρπει δίπλα στοῦ φτωχοῦ πνευμάτός μου ^{τας} _{τὰ πουλιά}

(ΟΣΤΡΑΚΟ 1)

ΡΟΜΠΕΡΤ ΦΡΟΣΤ (1875 - 1963)

Φωτιὰ καὶ πάγος

Ἄλλοι λένε πὼς ὁ κόσμος θὰ τελειώσει στὴ φωτιὰ,

Ἄλλοι λένε στὸν πάγο.

—Ἀπ' ὄση ἐπιθυμία ἔχω γευτεῖ, Εἶμαι μ' αὐτοὺς ποὺ εἰνοοῦνε τὴ φωτιὰ.

Ὅμως νὰ χασθεῖ ἂν ἦταν δυὸ φορές, Θαρρῶ πὼς ξέρω ἀρεκτὰ ἀπὸ μίσος

Νὰ πῶ ὅτι γιὰ καταστροφή ὁ πάγος εἶναι καὶ αὐτὸς σπουδαῖος

Καὶ θὰ ἔκανε.

(ΟΣΤΡΑΚΟ 1)

ΚΑΡΛ ΣΑΝΤΜΠΟΥΡΓΚ (1888 - 1967)

Χορτάρι

Στοιβάχτε τὰ κορμὰ στὸ Ἀούστερλιτς καὶ στὸ Βατεργὸ

Φτυαρίστε τὰ ἀποκάτω καὶ ἄστε με— Εἶμαι τὸ χορτάρι ὄλα τὰ σκεπάζω.

Καὶ στοιβάχτε τὰ ψηλὰ στὸ Γκέττυμπεργκ Καὶ στοιβάχτε τὰ ψηλὰ στὸ Ἴτρο καὶ στὸ Βερντέν.

Φτυαρίστε τὰ ἀποκάτω καὶ ἄστε με. Ἀπὸ χρόνια, δέκα χρόνια, καὶ οἱ ταξιδιώτες ὄλων τὸν ὄδηγῶ:

Τί μέρος εἶν' αὐτὸ;

Ποῦ εἶμαστε τώρα;

Εἶμαι τὸ χορτάρι.

Ἄστε με.

(ΟΣΤΡΑΚΟ 1)

ΓΟΥΑΛΛΑΣ ΣΤΗΒΕΝΣ (1879 - 1955)

Ἀντίθετες θέσεις (1)

Τώρα τὰ σταφύλια εἶναι βελουδοῦ πάνω στ' ἀμπέλια.

Ἐνας στρατιώτης περπατᾶει μπροστά στὴν πόρτα μου.

Οι κυφελές είναι βαρειές απ' τις κερήθρες.
Μπροστά, μπροστά, μπροστά στην πόρτα μου.

Και σεραφίμη άρμαθιάζονται στους θόλους
Κι άγιοι λάμπουν σέ δροσερούς μανδύες.

Μπροστά, μπροστά, μπροστά στην πόρτα μου.
Οι σπιές λιγοστεύουν πάνω στους τοίχους.

Η γυνότητα του σπιτιού ξαναγουρίζει.
Ένα όξιν ήλιοφώς γεμίζει τις αίθουσες.

Μπροστά, μπροστά. Αίμα πασαλείφει τις θαλα-
νυδιές.

Ένας στρατιώτης προχωράει καμαρωτός μπρο-
στά στην πόρτα μου.
(Ο ΣΤΡΑΚΟ 1)

ΓΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜ ΚΑΡΛΟΣ ΓΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜΣ
(1873 - 1963)

Κλασική σκηνή

Ένα δυνατό σπίτι
σέ σχήμα
κόκκινης τούβλινης πολυθρόνας
90 πόδια ψηλής

πού στο κάθισμά της
κάθονται οι μορφές
δυο μεταλλικών
καπνοδόχων — αλουμίνιο —

κυριαρχώντας μιά περιοχή
βρωμερών καλυβιών
δίπλα δίπλα —
πού απ' τή μιά

καπνός από βουβαλόδεσμα
κυλάει ένω κάτω
άπό γκρίζο ούρανό
ή άλλη μένει

παθητική σήμερα.

(Ο ΣΤΡΑΚΟ 1)

ΕΖΡΑ ΠΑΟΥΝΤ (1885 - 1972)

Τò νησί τής λίμνης

Ω Θεέ, Ω Άφροδίτη, Ω Έρμη, προσάτη
τών κλεφτών,
Δός μου στην ώρα του, σέ ίκετεύω, ένα μικρό
καπνοπωλείο,

Με τὰ μικρά γυαλιστερά κουτιά
θαλμένα στη σειρά τους πάνω στὰ ράφια
Κι ο σκόρπιος εύωδιαστός κάβεντις
κι ο σέατικος

Κι ο γυαλιστερός τής Βιερζίνα
σκόρπιος κάτω απ' τις γυαλιστερές γυάλινες
θήρες
Και μιά ξυγαριά όχι πολν γλιστερή

Κι οι πόρνες πού μπαίνουν γιά μιά κουβέντα δυò
περνώντας
Γιά μιά πεταχτή κουβέντα και νά φτειάσουν
λίγο τὰ μαλλιά τους.

Ω Θεέ, Ω Άφροδίτη, Ω Έρμη, προσάτη
τών κλεφτών,
Νοίκιασέ μου ένα μικρό καπνοπωλείο
ή βάλε με σ' όποια δουλειά,
Έκτός απ' αυτό τò καταραμένο έργο τής γθα-
φής,
όπου χρειάζεται όλο τò μυαλό σου όλη την ώρα.

ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ ΤΖΕΦΦΕΡΣ (1887 - 1962)

Ave Caesar

Όχι πικρία: οι πρόγονοί μας τò 'ναναν.
Ήταν μόνο άμόρφωτοι και γεμάτοι έλπίδες, ή-
θελαν έλευθερία όμως και πλούτο.

Τὰ παιδιά τους θά μάθουν νά έλπίζουν γιά
ένα Καίσαρα.

Ή μάλλον — γιατί δέν είμαστε Ρωμαίοι άέ-
τιοι, αλλά προσεκτικά άνακατεμένοι άποικοι—

Γιά κάποιον καλοκάγαθο Σικελικό τύρανο πού
θά κρατήσει
Μακριά τή φτώχεια και τήν Καρχηδόνα, ά-
σου νά φτάσουν οι Ρωμαίοι.

Είμαστε βολικοί, ένας λαός άγέλης,
Γεμάτοι αίσθημα, έξυπνοι στὰ μηχανήματα
κι άγαπάμε τις άνέσεις μας
(Ο ΣΤΡΑΚΟ 1)

ΑΡΤΣΙΜΠΑΛΝΤ ΜΑΚΛΗΣ (1892)

Arg Poetica

Τò ποίημα πρέπει νά 'ναι άπτό κι άμίλητο
Σά στρογγυλός καρπός,
Βουδó

Σάν παλιό μενταγιόν στόν αντίχειρα,
Άφωνο σάν τή φαγωμένη απ' τὰ μανίκια πέ-
τρα

Στις άκρες παραθύρων πού φυτρώνουν βρύα,
Τò ποίημα πρέπει νά 'ναι δίχως λόγια
Σάν τò πέταγμα των πουλιών.

Τò ποίημα πρέπει νά 'ναι άκίνητο στò χρόνο
Καθώς τò φεγγάρι άνεβαίνει,
Νά φεύγει, καθώς τò φεγγάρι δείχνει
Κλαδι τò κλαδι τὰ μερδεμένα με τή νύχτα
δέντρα,

Νά φεύγει, καθώς τò φεγγάρι πίσω απ' τò
χειμώνα άφήνει

Θύμηση τή θύμηση τò πνεύμα.
Τò ποίημα πρέπει νά 'ναι άκίνητο στò χρόνο
Καθώς τò φεγγάρι άνεβαίνει.